

[Statsministeren.]

lem af det høje ting i foråret 1965, som ikke husker både det økonomiske og politiske drama, der blev følgen af disse indgreb.

Det er altså nødvendigt at slå fast, at vi her har gjort det, som enhver ansvarsbevidst regering må gøre: understrege den sammenhæng, der er i den økonomiske politik, i den økonomiske udvikling.

Endelig bebrejdede hr. J. O. Krag os, at meget af det, vi nu gjorde, i virkeligheden var et uddrag af 13 punkts programmet, som hr. J. O. Krag, medens han var regeringschef, fremlagde i folketinget. Det skal være sagt uden forbehold, at nogle af de ting, vi her foreslår, kan man genkende fra eller finde i 13 punkts programmet. Men det er også rigtigt, at der hos de daværende oppositionspartier var en positiv holdning til en lang række af de punkter, som hr. J. O. Krag fremlagde i det såkaldte 13 punkts program. Jeg synes derfor ikke, man med rette kan benytte det som et angreb mod regeringen, at vi i konsekvens af vor egen udtalte velvilje fører dette videre i vor egen økonomiske planlægning.

Så spurgte hr. J. O. Krag — og igen må jeg minde om dette med den gode vilje: ville regeringen overhovedet opnå et positivt resultat? Hr. J. O. Krag ved, at hvis vi i efteråret 1964 havde spurgt ham, om han mente det alvorligt med sin appel til erhvervslivet og arbejdsmarkedet, ville han have kaldt det en grov insinuation. Selvfølgelig vil en regering, når den retter henvendelse til de for den økonomiske udvikling afgørende organisationer, have et positivt resultat, hvis det overhovedet er muligt. Selvfølgelig retter ingen regering på den måde, som denne har gjort det, en indtrængende appel til befolkningen, til erhvervslivet, til arbejdsmarkedets parter, uden at den mener det alvorligt og ønsker et positivt resultat. Regeringen havde selv sagt ikke noget højere ønske.

Så kan jeg heller ikke lade være at sige, at jeg ikke synes, hr. J. O. Krag skulle lægge så forfærdelig meget vægt på, om jeg havde valgt den helt rigtige procedure ved at afgive min erklæring i henhold til folketingets forretningsordens § 19, stk. 2, hvor efter der ikke kan være nogen diskussion om den afgivne redegørelse. Forholdet var, at jeg gav denne redegørelse for at give

en samlet fremstilling dels af de lovforslag, der ville komme, så de kunne bedømmes i sammenhæng, dels af vor opfattelse af den almindelige økonomiske situation. Så var det vel at forvente, at diskussionen, når lovforslagene kom til behandling, netop også ville komme til at dreje sig om redegørelsen — og jeg må sige, at det da lykkedes hr. J. O. Krag ganske godt at få givet udtryk for sin bedømmelse af min redegørelse.

Videre siger hr. J. O. Krag, at vi ville lægge ansvaret over på organisationerne. Regeringen har intet ønske om at lægge ansvaret fra sig. Er det, vi behandler i dag, ikke et udtryk for, at vi påtager os ansvaret for at løse den økonomiske hårdknude, som mange i fællesskab, og da i hvert fald ikke mindst den tidligere regering, har hovedansvaret for? Er det ikke et udtryk for, at vi ikke ønsker at lægge ansvaret fra os, at vi i dag har lagt frem en samlet plan, som man så kan være uenig i, men om hvilken man ikke kan påstå, at det er at skyde ansvaret fra sig?

Hr. Per Hækkerup siger: man har valgt den næstbedste løsning, og det har jeg selv erklæret. Dette er den næstbedste løsning. Hvad var den bedste løsning? Den bedste løsning ville uden forbehold have været, om vor opfordring til arbejdsmarkedets parter kunne have givet et positivt resultat.

Så siger hr. Per Hækkerup videre: hvorfor vælger man ikke den bedste løsning? Det er ikke ret mange dage siden, hr. Per Hækkerup stod her og meget advarende sagde til regeringen: fingrene væk fra overenskomsterne. Ikke røre ved de overenskomstsmæssige rettigheder. Hvilke muligheder havde regeringen for at rette sig efter hr. Per Hækkerups advarsel og vælge den bedste løsning, når vi ikke nåede frem til den frivillige ordning? Ingen. Jeg synes, man i sin politisk forståelige trang til kritik skal passe på, at der dog bliver en rest af sammenhæng i argumentationen.

Man henviser til, at den bedste løsning skulle være den, som blev foreslået af den forrige regering i december måned. Jeg vil da gerne erkende, som vi gjorde det allerede dengang, at der var elementer i den politik, som havde noget af det rigtige i sig. Vi gav også udtryk for, at der var elementer, som absolut ikke var rigtige, og vi gav udtryk for, at der var en politisk sammenhæng,